

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

לפני כב' השופטת ירדנה סרוסי

אורן אלמקייס (אסיר)
ע"י ב"כ עו"ד אלי גבאי

מערער

נגד

פקיד שומה יחידה ארצית לשומה
ע"י ב"כ עו"ד יעל הרשמן
פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)

משיב

פסק דין חלקי

פתח דבר

בפניי בקשה מאת המשיב למתן פסק דין חלקי לפי סעיף 42א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן – **פקודת הראיות**).

המשיב מבקש כי הממצאים והמסקנות של פסק הדין הפלילי החלוט והמרשיע, שניתן נגד המערער בהליך הפלילי שהתנהל כנגדו, ע"פ 4074/16 אורן אלמקייס נ' מ"י (23.5.2019) ביחד עם תפ"ח 26879-11-12 מדינת ישראל ואח' נ' בן שיטרית (עציר) ואח' (2.9.2015), יהיו קבילים בערעור שבכותרת, באופן שהמשך הדיון בערעור יוגבל רק להיקפי העסקאות שמעבר לאלו שנקבעו בפסק הדין הפלילי.

המשיב מבקש מבית המשפט לתת פסק דין חלקי, הדוחה את הערעור בחלקו בסוגיות שהוכרעו בהליך הפלילי, דהיינו, לעניין ניהול בתי הימורים ועסק של פרסום במסכים ולעניין אי דיווח על הכנסות מעסקים אלו, ובהתאם לכך לקבוע כי יש לזקוף למערער הכנסות מעסקים אלו בשיעור של 2,274,500 ש"ח, בהתאם לשיעור המס החל על מי שחייב בניהול פנקסי חשבונות ולא ניהלם ("חייב ולא ניהל"), כאמור בסעיף 191ב לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן – **פקודת מס הכנסה**).

המערער מתנגד למתן פסק דין חלקי לפי סעיף 42א לפקודת הראיות. לטענת המערער, מאחר שהמשיב מעוניין להמשיך ולנהל את הערעור, גם לאחר הינתן פסק הדין החלקי, בכונתו לבקש לזמן לעדות את מי ששימש "עד המדינה" בהליך הפלילי ועוד עדים רבים נוספים, כך שממילא לא תושג התכלית שבבסיס סעיף 42א לפקודת הראיות של חיסכון בזמן שיפוטי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

במסגרת תגובתו לבקשת המשיב למתן פסק דין חלקי מבקש המערער את רשות בית המשפט להביא ראיות לסתור את ממצאי פסק הדין הפלילי וזאת בהתאם להוראת סעיף 42ג לפקודת הראיות.

עוד טוען המערער כי פתיחת השומות לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה נעשתה שלא כדין. דרך הילוכי יהיה אפוא כדלקמן:

תחילה אתייחס לטענות המערער לעניין פתיחת השומות לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה. ככל שאגיע למסקנה כי ההחלטה להורות על פתיחת השומות נעשתה כדין וכי הצווים שהוציא המשיב למערער בעקבות פתיחת השומות שרירים ותקפים, יהיה עלי להכריע בבקשת המשיב למתן פסק דין חלקי.

אפנה אפוא לבחינת הדברים, ראשון ראשון ואחרון אחרון.

פתיחת השומות לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה

השתלשלות עובדתית

1. בתאריך 29.3.2016 הוצאו למערער שומות מס לפי מיטב שפיטה לשנות המס שבערעור (2008-2011), לפי סעיף 145(ב) לפקודת מס הכנסה, בהעדר דיווח (להלן – **השומות**).
2. בתאריך 20.4.2016 הוגשה הודעת ערעור על השומות, לאחר שהגיש שהגיש המערער נדחתה.
3. לאחר הגשת נימוקי השומה ונימוקי הערעור, נקבע הערעור לשמיעת הוכחות לתאריכים 19.3.2017 ו- 26.3.2017.
4. בתאריך 12.3.2017, לאחר שניתנה הכרעת הדין המחוזית ולפני שניתן פסק הדין בבית המשפט העליון, הודיע הרפרנט המקצועי של המשיב, שהוא הגורם המוסמך להפעלת סמכות המנהל לפי סעיף 147(א) לפקודת מס הכנסה, על כוונתו לבחון את האפשרות לפתיחת השומות. הנימוק העיקרי לכך היה אי התאמה בין הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי בעניינו של המערער לבין הצווים שהוצאו בקשר עם אותה פעילות.
5. בתאריך 14.3.2107 בוטלו מועדי ההוכחות בעקבות הודעתו של המשיב כי בכוונתו לבחון את האפשרות לפתיחת השומות לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה.
6. בתאריך 23.5.2019 ניתן פסק הדין של בית המשפט העליון בערעור הפלילי שהגיש המערער בחודש אפריל 2017. פסק הדין של בית המשפט העליון הותיר על כנה את ההרשעה.
7. בתאריך 14.7.2019 החליט המשיב על פתיחת השומות לשנות המס שבערעור ובתאריך 17.7.2019 הוציא המשיב את השומות בצווים לשנות המס שבערעור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

8. בתאריך 25.9.2017 נדחה ניהול הליך ההוכחות, דחייה ללא מועד, לפי תקנה 153 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

האם נפל פגם בהליך פתיחת השומות מחמת שיהוי?

9. המערער טוען כי נפל פגם בהליך פתיחת השומות מחמת העובדה שהוא נגוע ב**שיהוי**. לאחר שעיינתי בבקשת המשיב, בתגובת המערער לבקשה, בתשובת המשיב לתגובת המערער ובהודעות המפרשות את נימוקי הערעור ואת נימוקי השומה (המקוריים והמתוקנים), הגעתי למסקנה כי התשובה לשאלה שבכותרת היא בשלילה.

10. ההשתלשלות העובדתית מלמדת כי, בסמוך לאחר הודעת המשיב על הכוונה לבחון את האפשרות לפתוח את השומות, זומן המערער, באמצעות בא-כוחו, לשימוע בפני הרפרנט המקצועי. ואכן, למערער ניתנה ההזדמנות לשטוח את טענותיו הן בדיון שהתקיים בתאריך 4.4.2017 (פרוטוקול הדיון צורף כנספח א' להודעת הערעור), הן בתאריך 25.4.2017, אז הגיש המערער את השלמת טיעונו בכתב, והן בתאריך 27.3.2019, אז זומן המערער לדיון נוסף בפני המשיב בעניין פתיחת השומות.

11. בדיון האחרון נדונה האפשרות לתיקון השומות הן בקשר עם ההכנסות שהופקו ממועדון ה"בינגו", שמקומן נפקד לחלוטין מהשומות המקוריות, והן בקשר עם ההכנסות ממועדון ה"דקל", שלגביהן ביקש המשיב להגדיל את סכום ההכנסה שיוחסה למערער.

בדיון זה אף הוסבר לב"כ המערער כי המשיב ממתין עם החלטתו הסופית בעניין פתיחת השומות לפסק דינו של בית המשפט העליון, שהיה צפוי להינתן בסמוך לאותו מועד (העתק תרשומת מדיון מתאריך 27.3.2019 צורף לתשובת המשיב לתגובת המערער).

12. מהמסמכים שבפני עולה, כי המערער עצמו ביסס את טענותיו נגד פתיחת השומות על תקוותו כי יזוכה בערעור שהגיש ערעור לבית המשפט העליון (סעיף 4 לטיעונים בכתב מטעם המערער, נספח ב' להודעת הערעור).

גם בשימוע שנערך בפני המשיב בתאריך 27.3.2019 ציין ב"כ המערער כי: **"...לשיטתנו יש סיכוי שהערעור יתקבל בסבירות גבוהה... לגבי 3 הרכיבים בהם הורשע (בינגו, עברונה ודקל)"** (נספח לתשובת המשיב לתגובת המערער בעמ' 2).

גם בדיון שהתקיים בפני המשיב בתאריך 11.7.2019, הסכים המערער כי **"על הכרעת העליון לא ניתן לערער ויש להיצמד אליה"** (פרוטוקול שימוע מתאריך 11.7.2019, חתום על ידי ב"כ המערער בחלקו הימני התחתון של העמוד, צורף כנספח ג' להודעת הערעור).

הנה כי כן, בנסיבות בהן המערער חזר והסביר את התקוות שהוא תולה בערעור שהגיש לבית המשפט העליון, כאשר נלקחת בחשבון ציפייתו כי יזוכה כליל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

מהעבירות הנוגעות להפעלה וניהול של מועדוני הימורים, וכאשר הוא עצמו ביקש להיצמד להכרעה בעליון, קשה לקבל את טענתו כי הליכי פתיחת השומה נגועים בשיהוי בשל ההמתנה לפסיקת בית המשפט העליון.

נוסף על כך, לאורך התקופה שעד למתן פסק דינו של בית המשפט העליון, לא שקטו הצדדים והמשיכו לקיים ביניהם הידברות בניסיון להגיע להסכמות, כפי שבית המשפט עודד אותם לעשות.

13. גם לגוף העניין, נוכח ציפיית המשיב, שהתבססה על מידע שנמסר לו מהפרקליטות הפלילית כי פסק הדין של בית המשפט העליון עתיד להתפרסם במועד מוקדם יותר מכפי שקרה בפועל, לא היה זה בלתי סביר להחליט להמתין לפסיקתו של בית המשפט העליון ולא למהר לקבל החלטה שעלולה הייתה, אף לטענת המערער עצמו, לעמוד בסתירה לפסיקה זו. שהרי, מה הטעם להוציא צווים מתוקנים על בסיס פסיקה של בית המשפט המחוזי, ערב הכרעתו הצפויה של בית המשפט העליון, כאשר המערער עצמו מבסס את התנגדותו לפתיחת השומות על התקווה שיזוכה בערעור שהגיש לבית המשפט העליון?

14. בצד דברים אלו, יש גם מקום לביקורת מסוימת כלפי המשיב, על כי לא טרח לבקש את רשות בית משפט זה לעיכוב ההליך דן עד למתן פסק הדין של בית המשפט העליון.

היה מצופה מהמשיב לפרוש בפני בית המשפט, בזמן אמת, את התמונה המלאה ואת כלל השיקולים הרלוונטיים, על מנת לאפשר לו לקבל החלטה מושכלת ומאוזנת בשאלת הצורך בעיכוב ההליך דן, על כל ההשלכות הנובעות מכך.

15. זאת ועוד, גם בטענת המערער, לפיה המשיב השתהה כאשר הודיע על כוונתו לשקול את פתיחת השומות – כשבוע ימים לפני מועד ההוכחות – לא מצאתי ממש, בנסיבות העניין.

16. אזכיר, כי הערעור שבכותרת נקבע לשמיעת הוכחות לתאריכים 19.3.2017 ו- 26.3.2017 וזאת על פי החלטתי מתאריך 7.11.2016. במסגרת אותה החלטה, קבעתי כי על המערער ליידע את המשיב, מבעוד מועד, לגבי זהות העדים שהוא מבקש להעיד במשפט וכן את נושא עדותם, וזאת עוד לפני מועד ההוכחות הראשון.

והנה, רק בתאריך 6.3.2017, פחות משבועיים לפני מועד תחילת שמיעת ההוכחות, הגיש המערער, לראשונה, בקשה לזימון שורה של עדים כאשר אחד מהם הוא עד המדינה שהעיד נגדו בהליך הפלילי. עוד באותו יום נתתי החלטה לפיה על המערער לנמק מדוע הוגשה בקשתו אך ימים ספורים קודם למועד דיון ההוכחות. לאחר שנתקבלה תגובת המשיב, והודעת הסבר מטעם המערער על העיתוי המאוחר בו הוגשה בקשתו לזימון העדים, נתתי החלטה המורה על זימנו של עד אחד בלבד, שהוא היחיד לגביו צוינה כתובת מגורים להמצאת הזימון. יצוין כי פרטיו של עד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

המדינה לצורך המצאת הזימון כלל לא היו ידועים באותה עת, כאמור ימים ספורים בלבד לפני מועד ההוכחות שנקבע.

הנה כי כן, בנסיבות אלו, נוכח מחדלו של המערער להגיש את הבקשה לזימון עדים במועד, ממילא לא ברור אם זימון העדים מטעמו, לרבות זימונו של עד המדינה, היה ישים לצורך ניהול המשפט במתכונת ובמועד שנקבעו מלכתחילה, וזאת אף אם המשיב היה נמנע מלהודיע על כוונתו לפתוח את השומות.

17. עם זאת, אני מוצאת להעיר, כי הידרשות המשיב לבחינת תקינות השומות רק כשבוע ימים לפני מועד ההוכחות, לאחר שכבר הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעם הצדדים וכארבעה חודשים לאחר שנקבעה תכנית שמיעת ההוכחות במשפט, אינה ראויה ומחייבת בדק בית. נדמה לי שהדברים ברורים ואין טעם להכביר מילים. דברים אלו לא נאמרו אלא כדי שיפלו על אוזניים קשובות ויפקו הלקחים הנדרשים לעתיד לבוא.

18. בסופו של דבר, נראה כי למערער הייתה ההזדמנות להעלות את טענותיו בפני המשיב לגבי פתיחת השומות וטענות אלו נשקלו על ידי המשיב; כמו כן, ההחלטה על פתיחת השומות, וגם הצווים שיצאו בעקבותיה, לא חידשו דבר למערער שכן הם התבססו כולם על הרשעתו הפלילית החלוטה שהעובדות שבבסיסה היו ממילא מוכרות לו; לא רק זאת, אלא שכתוצאה מתיקון השומות, השומות קטנו ביחס לשומות המקוריות (קודם לפתיחה), תוך התאמתן לקביעות שבפסיקתו של בית המשפט העליון (לרבות לעניין הפחתת ההכנסה שיוחסה למועדון הבינגו לפי פסיקת בית המשפט העליון). מילים אחרות, לו הייתה מתקבלת טענת המערער כנגד פתיחת השומות, התוצאה המספרית של שומות המס טרם תיקון הייתה גבוהה יותר ביחס לשומות שתוקנו בעקבות פסק הדין החלוט.

יצוין, כי ההחלטה הסופית על פתיחת השומה לפי סעיף 147(א) לפקודת מס הכנסה התקבלה עד לתאריך 14.7.2019, דהיינו, בתוך התקופה שנקצבה בחוק לקבלת ההחלטה וגם הצווים המתוקנים בעקבות החלטה זו יצאו תוך כדי התקופה הקבועה בחוק (אף אם לקראת סופה). צווים אלו כללו את ההכנסות בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו בהכרעת הדין החלוטה של בית המשפט העליון.

לאור זאת, לא מצאתי כי הליך פתיחת השומות היה נגוע בשיהוי באופן המביא לבטלותו.

האם התקיימה עילה המצדיקה את עשיית השימוש בסמכות פתיחת השומות?

19. המערער טוען כי התנהלות המשיב, משלב הוצאת הצווים המקוריים והדיון בפניו בתאריך 26.7.2016, עבור דרך עמדתו בקדם המשפט בתאריך 7.11.2016 וכלה באמור בתצהירו מתאריך 22.2.2017, מצביעה על כך שהוצאת השומות המקוריות,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

בלא שנכללו בהן ההכנסות ממועדון הבינגו ומלוא ההכנסות ממועדון הדקל, הייתה פועל יוצא של הפעלת שיקול דעת ולא תוצאה של טעות. בנסיבות אלו, טוען המערער כי אין סמכות למשיב לפתוח את השומות.

20. אין בידי לקבל את הטענה.

21. סעיף 147(א) לפקודה מעגן את סמכותו של מנהל רשות המיסים, או מי שהוסמך על ידו (במקרה זה, הרפרנט המקצועי), לעיין מחדש בשומות ולהורות על פתיחתן, במסגרת הזמנים הקבועה בסעיף.

סמכות זו היא, מעצם טיבה, סמכות של "בקרה ופיקוח", של גורם בכיר ברשות המיסים, על שומות שמוציאים ברגיל עובדי משרד פקיד השומה.

העובדה שאין מדובר בסמכות הרגילה הניתנת לרשות המנהלית לחזור ולעיין בהחלטותיה, אלא מדובר בסמכות פיקוח ובקרה של גורם בכיר יותר המבקש לשוב ולבחון את ההחלטה שקיבלו גורמים הכפופים לו, מקרינה על היקף הסמכות ועל העילות שבגינן יהיה מוצדק לעשות שימוש בסמכות פתיחת השומות.

22. סעיף 147(א)(1) לפקודה קובע:

"המנהל רשאי, ביזמתו הוא או לבקשת הנישום, תוך התקופה המסתיימת כתום שנה לאחר התקופות שנקבעו בסעיפים 145(א) או 152(ג) לפי המאוחר, או תוך שש שנים מיום שנעשתה לנישום שומה לפי סעיף 145(ב), לפי הענין, לדרוש את הפרוטוקול של כל הליך לפי פקודה זו שנקט פקיד השומה, ומשקיבל את הפרוטוקול רשאי הוא לערוך כל חקירה שתיראה לו, או להביא לעריכת חקירה כאמור, ורשאי הוא, בכפוף להוראות פקודה זו, ליתן בענין זה כל צו שייראה לו".

23. פסק הדין המנחה הוא ע"א 3604/13 מנהל רשות המיסים נ' אייזינגר (10.5.2015) (להלן – עניין אייזינגר).

באותו עניין נקבע:

"הסמכות לפי סעיף 147 היא רחבה, ואינה מוגבלת לעילות ספציפיות או לסוג טעות כזה או אחר.... וכפי שכבר נאמר לעיל באשר לסמכות הכללית לעיין מחדש בהחלטה, הרי שגם לענין הסמכות לפי סעיף 147 אין מקום לקטגוריזציה נוקשה של עילות ונסיבות שיצדיקו עיון מחדש בהחלטה שניתנה, ולאבחנות מראש בין סוגי טעויות ועילות שעשויות להצדיק, או שלא להצדיק, עיון מחדש בהחלטה" (פס' 35 לפסק דינו של כב' השופט מ' מזוז, ראו גם פס' 3 לפסק דינו של כב' השופט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

נ' (סולברג) (ראו גם ע"א 7726/10 מדינת ישראל נ' מחלב (16.2.2012), שעסק בפרשנותו של סעיף 147 לפקודת מס הכנסה).

24. הנה כי כן, בעוד שבעבר נשמעו דעות שונות בקשר לעילות לפיהן מותרת פתיחת שומה לפי סעיף 147 לפקודה, בא עניין אייזינגר והרחיב את גדר סמכות המנהל בפתיחת השומה בקובעו כי:

"יש לתת משקל מוגבל לעובדה ששגגה בשומה אירעה עקב טעות של פקיד השומה, שהרי לשם תיקון טעויות כאלה ממש הוענקה הסמכות למנהל בסעיף 147 לפקודה" (עניין אייזינגר, פס' 34 לפסק דינו של כב' השופט מ' מזוז).

25. הוה אומר, אין בטעות מצדו של פקיד השומה כדי לשלול ממנהל רשות המיסים את הסמכות לפתוח את השומה **"שהרי למקרים כאלה בדיוק נועדה סמכות הפיקוח"** [ההדגשה במקור] (עניין אייזינגר, פס' 46 לפסק דינו של כב' השופט מ' מזוז).

נקודת המוצא היא אפוא שקיימת סמכות רחבה למנהל לעיין מחדש בשומה, כאשר מרכז הכובד של ההחלטה על פתיחת השומה ימצא במישור בחינת סבירות ומידתיות אופן הפעלת שיקול דעת המנהל במקרה הקונקרטי, תוך השגת איזון בין כלל האינטרסים הרלוונטיים.

26. אמת, צודק המערער כי מעיון בצווים המקוריים עולה, כי המפקחת שהוציאה אותם הפעילה שיקול דעת, ובחרה – במודע – להוציא את הצווים באופן בו הוצאו, דהיינו, תוך התעלמות מהממצאים שנקבעו בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי. ברם, בכך אין כדי לסתור את טענת המשיב, כי שיקול הדעת שהופעל על ידי המפקחת היה מוטעה, משום שהיא לא יישמה את הקביעות שבפסק הדין הפלילי של בית המשפט המחוזי שהיו בפניה באותה עת.

ויובהר, בפסק הדין הפלילי הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות מס של השמטת הכנסות בסכום של 206,000 ש"ח ממועדון הדקל, אולם קבע כי המערער העלים הכנסות ממועדון זה בסכום כולל של 1.7 מיליון ש"ח. בית המשפט המחוזי הסתפק בהרשעה בסכום צנוע יותר מקביעתו העובדתית על סכום ההשמטה משום שזה מה שהתבקש בכתב האישום שעמד לפניו.

כמו כן, בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער בהשמטת הכנסות ממועדון הבינגו בסכום של 2.3 מיליון ש"ח, לאחר שקבע כי ההכנסות שהמערער הפיק ממועדון זה עמדו על 4.6 מיליון ש"ח. בית המשפט הסתפק בהרשעה בגין מחצית הסכום לאור דרישות הרף הפלילי.

והנה, בשומות המקוריות נכלל סכום הכנסה ממועדון הדקל בסך של 608,333 ש"ח ואילו ההכנסות ממועדון הבינגו הושמטו מהן כליל.

בנסיבות אלו, כאשר המשיב לא כלל בשומתו המקורית סכום הכנסות לא מבוטל של כ-5.7 מיליון ש"ח, כאשר נקבע כי ההכנסות הופקו מפעילות בלתי חוקית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

במסגרת של ארגון פשע, וכאשר סכום זה נקבע בפסק דין פלילי מרשיע לאחר ניהול הליך משפטי ארוך ומורכב (הכרעת הדין המחוזית אוחות 417 עמודים), נכון לומר כי שיקול הדעת של פקיד השומה בשומות היה מוטעה ולכן הרפרנט המקצועי היה מוסמך להורות על פתיחת השומות בגין הטעויות המשמעותיות שנעשו בהן.

27. האם נכון לומר, כי איזון ראוי של כלל האינטרסים מוביל למסקנה, כי הרפרנט המקצועי, שכאמור היה מוסמך לפתוח את השומה, הפעיל את שיקול דעתו באופן סביר ומידתי ובאופן שאינו פוגע יתר על המידה באמון הציבור ברשות השלטונית? לטעמי, התשובה לכך היא בחיוב, בנסיבות העניין.

לא אכחד, נסיבות העניין מצביעות על התרשלות של ממש מצדו של פקיד השומה, שהוציא את הצווים המקוריים תוך התעלמות מהכרעת הדין המרשיעה של בית המשפט המחוזי. התנהלות כזו עלולה לפגוע באמון הציבור ברשות המנהלית, שמחויבת לכלכל את מעשיה בהגינות ובתום לב, ומן הראוי כי יופקו הלקחים המתאימים לבל יישנו מקרים כגון אלו בעתיד.

עם זאת, בנסיבות בהן שתי ערכאות פליליות ישבו על המדוכה והוציאו תחת ידיהן פסקי דין מנומקים ומפורטים (פסק הדין של בית המשפט העליון משנת 205 עמודים ופסק הדין המחוזי על 417 עמודים), תוך עמידה ברף ההוכחה הגבוה שמציב המשפט הפלילי, והגיעו למסקנה כי המערער לא דיווח על הכנסות ממקור בלתי חוקי, שהופקו במסגרת פעילות של ארגון פשע, לא ניתן להתעלם מקיומו של אינטרס ציבורי – חזק – כי השומות האזרחיות, הנובעות מאותה פעילות ממש, תהיינה תואמות (לפחות) את הממצאים שנקבעו בהרשעה הפלילית.

28. יתירה מכך, יש להביא בחשבון את העובדה שבענייננו אינטרס ההסתמכות של המערער חלש מאוד.

המערער ידע, כדבר שבעובדה, כי בית המשפט המחוזי קבע, מעל לכל ספק סביר, כי הוא העלים הכנסות ממיסים שהופקו ממועדוני ההימורים בינגו והדקל. בעניין זה לא יכול להיות ספק, שכן מדובר בעובדות ברורות בפסק הדין.

מאחר שהמערער ידע כי הוא העלים את ההכנסות האמורות וכי בית משפט מחוזי במדינת ישראל מצא אותו אשם בהעלמת הכנסות אלו, הציפייה היחידה שהייתה יכולה להיות לו היא כי פקיד השומה לא ישים לב לטעות בשומות ולא יספיק להפעיל את סמכותו בפרק הזמן הקבוע לכך בפקודת מס הכנסה. ברי כי ציפייה זו לא יכולה להיות שיקול שיטה את הכף לטובתו.

אם בעניין אייזינגר מצא בית המשפט לקבוע, כי היה זה מוצדק לפתוח שומות בהסכם, למרות שמטבע הדברים אינטרס ההסתמכות של הנישום חזק יותר במקרה זה, קל וחומר בענייננו בו מדובר על שומות לפי מיטב שפיטה שהוצאו בהעדר דיווח.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

29. אף לפי גישתו המצמצמת יותר של כב' השופט י' דנציגר לעניין העילות המצדיקות עשיית שימוש בסמכות פתיחת השומה לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה (וראו עניין מחלב), קיימת הצדקה לעשות זאת, ואף אם מדובר בפתיחת שומה בהסכם, כאשר הטעות שנפלה בשומה היא טעות שהנישום ידע או היה עליו לדעת עליה (פס' 4(א) לפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר בעניין אייזינגר).

במקרה כזה נחלש במידה ניכרת המשקל שיש לייחס לאינטרס ההסתמכות של הנישום על השומה אל מול יתר השיקולים שיש לשקול.

30. מידת ההסתמכות של המערער על השומה שהוצאה לו פחותה גם מן הטעם, שבניגוד לשומה שנדונה בעניין אייזינגר – שהייתה שומה בהסכם של נישום שהפיק הכנסות מפעילות לגיטימית, דיווח עליהן והגיע להסכם שומה – בענייננו, מדובר במי שהפיק הכנסות מפעילות בלתי חוקית, שלא דיווח עליהן ושהשומה שיצאה לו הייתה בהעדר דיווח. על רקע זה, הולך ופוחת המשקל שיש לייחס לאינטרס ההסתמכות של המערער (ראו גם ע"פ 976/06 דן מרום נ' פקיד שומה באר שבע (6.11.2008) שם נקבע, כי במקרה בו הורשע הנישום בעבירות מס, מתקיימות נסיבות המצדיקות את פתיחת השומה לפי סעיף 147 לפקודה).

31. לסיום לעניין אינטרס ההסתמכות של המערער, יובאו דברי כב' השופט מ' אלטוביה בעניין בש"א (ת"א) 9769/06 דהב מערכות פיננסיות בע"מ נ' פקיד שומה ת"א (10.7.2007), כלהלן:

"משנתפס סעיף 147 כחלק אינטגרלי מההליך השומתי, במובן זה שכל עוד לא חלף המועד הקבוע בו, יכול הנציב לעשות שימוש בו לשם פתיחת שומות ולרבות שומות בהסכם, ראוי הוא כי ציבור הנישומים ומייצגיו יפנימו ביתר שאת פועלו של סעיף זה בקשר עם הסכמי שומה".

32. כפועל יוצא מכל האמור לעיל, יש לקבוע כי הרפרנט המקצועי פעל כדין כאשר הפעיל את סמכותו להורות על פתיחת השומות בגין הטעות שנעשתה בהן. משהוחלט כי בדין פעל המנהל בפתיחת השומות, ושהשומות שהוציא המשיב בעקבות כך הן שרירות וקיימות, נותר לדון בבקשת המשיב למתן פסק דין חלקי לפי סעיף 42 לפקודת הראיות.

לכך אפנה כעת.

בקשת המשיב כי פסק הדין החלוט והמרשיע יהיה קביל בערעור שבכותרת

לפי סעיף 42 לפקודת הראיות

33. לעמדת המשיב, פסק הדין החלוט מהווה ראייה קבילה בהליך שבכותרת, מעצם טיבו וקיומו, ואף ללא הגשת בקשה מפורשת לכך, כלשון סעיף 42(א) לפקודת הראיות הקובע:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

"הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי".

34. התכלית החקיקתית הניצבת בבסיס חקיקתו של סעיף 42א לפקודת הראיות נעוצה בצורך לחסוך בזמן שיפוטי יקר ובזמנם של העדים, על ידי ייתור הצורך בשמיעת ראיות בהליך אזרחי לאחר שאלה כבר הובאו במסגרת ההליך הפלילי וניתנה הכרעה על סמכן (להרחבה, ראו ע"מ (ת"א) 53476-05-12 **יעקב פרוץ נ' מס הכנסה – פקיד שומה תל אביב 3** (29.1.2019) (להלן – עניין פרוץ)).

35. בפסק הדין של בית המשפט העליון נקבעו הממצאים הבאים, אשר שימשו להרשעתו של המערער (עמ' 288, 291-292 לפסק הדין המחוזי, עמ' 169 לפסק הדין של בית המשפט העליון):

א. בית המשפט העליון קבע כי המערער היה שותף בניהול שלושת מועדוני ההימורים הבאים: בית עברונה, הדקל ובינגו.

ב. בית המשפט העליון אישר את הרשעת המערער בהעלמת מס על הכנסות שהופקו משניים מבתי ההימורים, עברונה והדקל, כמות שהן, והפחית את הסכום שבו יורשע המערער בהעלמת מס לגבי המועדון השלישי, הבינגו (עמ' 169 פס' 39-40, עמ' 179 פס' 61 לפסק דינו של כב' השופט י' אלרון).
וביתר פירוט:

בית עברונה – ההכנסות שהושמטו ממועדון זה נקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בסכום של 98,500 ש"ח (עמ' 288) ובית המשפט העליון אישר אותן (עמ' 179 פס' 61).

הדקל – ההכנסות שהושמטו ממועדון זה בגינן הורשע המערער נקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בסכום של 206,000 ש"ח (עמ' 289, עמ' 292). בית המשפט העליון אישר את הרשעת המערער בהעלמת הכנסה בסכום זה (עמ' 179 פס' 61).

הבינגו – בית המשפט העליון הפחית את ההכנסה ממועדון זה בגינה הורשע המערער על ידי בית המשפט המחוזי (בסכום של 2.3 מיליון ש"ח, עמ' 290-289), והעמידה על סך של 1.7 מיליון ש"ח (ראו פירוט חישוב ההכנסה המופחתת בעמ' 169 פס' 39 לפסק הדין של בית המשפט העליון).

עסק של פרסום במסכים – נקבע כי המערער היה שותף בעסק של מסכים של דוד פטקום ולכן היה שותף ברווחי העסק. המערער הורשע בגין השמטת הכנסות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

שהפיק מעסק זה בסכום של 270,000 ש"ח והרשעתו אושרה על ידי בית המשפט העליון.

36. אין מחלוקת לגבי סכומי ההכנסות שבגינם הורשע המערער בפסק הדין של בית המשפט העליון, והם מצוינים גם בטבלה בעמ' 8 בהודעה המפרשת את נימוקי הערעור מטעם המערער.

37. הנה כי כן, פסק הדין החלוט בהליך הפלילי מהווה ראייה קבילה לטענות המשיב שבהודעה המפרשת את נימוקי השומה, קרי, הן לעצם ניהול עסקי ההימורים ועסק הפרסום במסכים, הן לעניין הפקת ההכנסות מעסקים אלו והן לעניין העדר דיווח בגין הכנסות אלו.

אשר להיקף הכספי של ההכנסות שהופקו ולא דווחו – פסק הדין החלוט הרשיע את המערער בגין סך של 2,274,500 ש"ח ולכן מהווה ראייה קבילה לפי סעיף 42א לפקודת הראיות לגבי סכום הכנסות זה (סכום זה מצוין גם בטבלה שבעמ' 8 להודעה המפרשת את נימוקי הערעור מטעם המערער).

38. כעולה מהרשעת המערער בעבירות המס, הוא לא ניהל פנקסים כמתחייב מהוראות הדין, לא לגבי בתי ההימורים ולא לגבי העסק של פרסום במסכים. עיון בהודעה המפרשת את נימוקי המערער מעלה כי המערער אינו טוען כאילו ניהל פנקסים כאמור. לאור זאת, יש לקבוע כי ההכנסות בסך של 2,274,500 ש"ח הופקו במסגרת עסק שלא דווח ויחולו שיעורי המס הקבועים בסעיפים 121 ו-191 לפקודת מס הכנסה, בידי מי שהיה חייב בניהול פנקסי חשבונות ולא ניהלם.

בקשת המערער להביא ראיות לסתור את הממצאים והמסקנות של פסק הדין

הפלילי

39. בסעיף 8 לתגובת המערער לבקשת המשיב למתן פסק דין מבקש המערער את רשות בית המשפט להביא ראיות לסתור את ממצאי פסק הדין הפלילי, לפי סעיף 49ג לפקודת הראיות, בשני עניינים:

האחד, בעניין ההכנסות שיוחסו לו מפרסום במסכים: המערער טוען כי היה שכיר בחברת פטקום וגורמי החקירה השונים לא טרחו לחקור את בעל החברה. המערער מבקש כי יותר לו לזמן את בעל החברה כעד מטעמו.

השני, המערער מבקש להביא ראיות על מנת לסתור את ההכנסות שיוחסו לו ממועדון הבינגו.

עיון בהודעה המפרשת את נימוקי הערעור מעלה כי המערער שב וטוען, במסגרת הערעור דנו, כי הוא כלל לא קשור לניהול מועדוני ההימורים וכי לא היו לו הכנסות כלשהן מניהול הימורים (ס' 4 א' בעמ' 5, ס' 4 ז' בעמ' 7, ס' 4 י"א בעמ' 9). כן טוען המערער כי לא קיבל רווחים מעסק המסכים (ס' 4 ט' בעמ' 7).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

40. המשיב מתנגד לבקשת המערער להבאת ראיות לסתור את ממצאי פסק הדין החלוט. לטענתו, אין כל הצדקה להתיר "שידור חוזר" של פרשת ניהול בתי ההימורים ועסק המסכים באצטלה של ערעור המס. המשיב מבקש כי בית המשפט לא ייתן ידו לניהול חוזר של ההליך הפלילי במסגרת הערעור דן, באותן סוגיות שכבר נדונו בשתי ערכאות פליליות.

41. יש לדחות את בקשת המערער להביא ראיות לסתור. להלן נימוקיי.

42. סעיף 42 לפקודת הראיות קובע כי:

" הוגשה ראיה כאמור בסעיף 42א, לא יהיה המורשע או חליפו או מי שחב בחובו הפסוק רשאי להביא ראיה לסתור, או ראיה שכבר נשמעה או הוגשה במשפט הפלילי, אלא ברשות בית המשפט, מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין".

(להרחבה בעניין הבאת ראיות לסתור, ראו עניין פרץ פס' 31-26).

43. ראשית, יצוין כי בקשת המערער להביא ראיות לסתור הוגשה על דרך הסתם. המערער הסתפק בציון העובדה כי הוא מבקש להביא ראיות לסתור, תוך שהוא מפרט את אותן ראיות (ס' 8 לתגובת המערער לבקשת המשיב), אך אינו מבהיר מה יש באותן ראיות כדי לתמוך בעמדתו.

המערער כשל מלספק את אותו טעם מיוחד הנדרש לצורך הבאת ראיות לסתור ממצאים ומסקנות שנקבעו בנושאים שנדונו והוכרעו בפסק דין חלוט, לאחר שתי ערכאות פליליות ולאחר הליך ממושך ומורכב.

44. שנית, כידוע, האפשרות להביא ראיות לסתור מייצגת את החריג כאשר הכלל הוא כי פסק הדין הפלילי יהווה ראיה קבילה בהליך האזרחי.

לפי ההלכה הפסוקה, בית המשפט רשאי להתיר הבאת ראיות סותרות, מטעם מיוחד שיירשם, כאשר רשות זו ניתנת בנסיבות מיוחדות וחריגות, דהיינו, כאשר עלולה להיגרם "תוצאה בלתי צודקת בעליל" או כזו "המקפחת קיפוח קשה את הנתבע בהגנתו" (כב' השופט י' עמית בעניין רע"א 1518/15 מוסא ח'לף נ' המוסד לביטוח לאומי פס' 4 (8.3.2015); ראו גם יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי -1571 (1570).

המערער לא טען כי נגרם לו "עיוות דין" או "שקופחו זכויותיו" או כי נגרמה לו תוצאה "בלתי צודקת בעליל", וודאי שהמערער לא הביא כל ראיה לתמיכה בטענה על עיוות דין או קיפוח זכות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

משטענות אלו לא נטענו, וממילא לא הוכחו בראיות משכנעות, לא מתקיימות הנסיבות המצדיקות חריגה מהכלל לפיו, אין להתיר הבאת ראיות לסתור את ממצאיה של הרשעה חלוטה.

45. שלישית, המערער הורשע, הן בערכאה הדיונית והן בערכאת הערעור, לאחר דיונים רבים ובפסקי דין מפורטים ומנומקים באופן יסודי (הכרעת הדין המחוזית מכילה 417 עמודים והכרעת הדין של בית המשפט העליון מכילה 205 עמודים).

46. נוכח השקעת המשאבים העצומה בהליך הפלילי ולאור תכליותיו של סעיף 42א לפקודת הראיות, אין עוד מקום לאפשר בירור מחלוקות בהליך דנן ביחס לעובדות ולסכומים שלגביהם הרימה התביעה את נטל ההוכחה במידה הנדרשת בהליך הפלילי. לא ניתן לשוב ולנהל בין כותלי בית משפט זה סוגיות שבגינן הורשע המערער באופן חלוט ונדונו והוכרעו בשתי ערכאות פליליות.
הפועל היוצא הוא, שיש לדחות את בקשת המערער להביא ראיות על מנת לסתור את הממצאים המרשיעים שבפסק הדין הפלילי החלוט בעניין עסק המסכים ומועדון הבינגו.

בקשת המשיב למתן פסק דין חלקי בערעור

47. המשיב מבקש כי בית המשפט ייתן פסק דין חלקי, בהתאם לתקנה 191 לתקנות סדר הדין האזרחי, בשילוב עם הוראת סעיף 42א לפקודת הראיות, ובו ייקבע כי, בהתאם לממצאים המרשיעים שבפסק הדין הפלילי החלוט, המערער היה שותף בניהול שלושה בתי הימורים עברונה, הדקל ובינגו, הפיק מהם הכנסות שעליהן לא דיווח לרשויות המס והשמיט הכנסות גם מעסק של פרסום במסכים, כאשר לגבי הכנסות אלו לא נוהלו ספרים. המשיב מבקש כי פסק הדין החלקי יינתן בגובה סכום ההכנסות שבהשמטתו הורשע המערער, דהיינו, סך כולל של 2,274,500 ש"ח. בהתאמה, מבקש המשיב כי הערעור יידחה בסוגיות שהוכרעו כאמור לעיל בהליך הפלילי וכי המשך הדיון בערעור שבכותרת יוגבל אך ורק לנושאים שלא נקבעו במסגרת ההליך הפלילי, דהיינו, לדיון בצווים מושא ערעור זה בסכומים העולים על הסכום של 2,274,500 ש"ח (הסכום בצווים עומד על 5,386,122 ש"ח).

המערער מתנגד למתן פסק דין חלקי.

48. תקנה 191 לתקנות סדר הדין האזרחי קובעת כי:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב משלבי הדיון, להוציא פסק דין באחת התביעות שבתובענה או בחלק מתביעה, וליתן את הסעד הנתבע, כולו או מקצתו, לאותה תביעה או לחלקה, או לסרב לתיתו, כל אימת שנראה לבית המשפט שאין בהמשך הדיון כדי לשנות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

את הממצאים לגבי העובדות המהותיות או לגבי השאלות העומדות להכרעה לענין התביעה או הסעד כאמור".

49. תקנה 191 לתקנות סדר הדין האזרחי מסמיכה את בית המשפט ליתן פסק דין חלקי כאשר נמצא כי חלק מן המחלוקת שהובאה לפניו בשל למתן פסק דין. כאשר בית המשפט סבור כי השאלות העומדות להכרעה במסגרת פסק הדין החלקי התבררו די צורכן, ואין עוד מקום לסבור כי המסקנות או הממצאים בקשר אליהן עשויים להשתנות בהמשך המשפט, מתקיימות הנסיבות המצדיקות מתן פסק דין חלקי.

בכך מתאפשר צמצום גדר המחלוקת, באופן שהמשך ניהול ההליך יהיה יעיל וממוקד יותר (ע"א 3199/05 הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ נ' פרידנברג (26.1.2006)).

50. בעניינינו, בהתאם להוראות סעיף 42 לפקודת הראיות, לאחר שבתי המשפט המחוזי והעליון קבעו כי המערער היה שותף בניהול בתי הימורים והפיק מהם הכנסות, כמו גם מעסק המסכים, והמערער הורשע בגין השמטת הכנסות בסך של 2,274,500 ש"ח, ולאחר שקבעתי כי בגין ממצאים אלו אין המערער ראוי להביא ראיות לסתור לפי סעיף 42 לפקודת הראיות, לא יהיה בהמשך ניהול הערעור כדי לשנות מקביעות אלו. בנסיבות אלו, מתן פסק דין חלקי בהתאם לתקנה 191 לתקנות סדר הדין האזרחי יגשים בפועל את מטרתו של סעיף 42 לפקודת הראיות, שכן הוא ישים קץ להתדיינות בסוגיות שכבר הוכרעו וימנע פתח לכפל דיונים ולפסיקות סותרות.

51. המערער הפנה בתגובתו לשתי החלטות המייצגות לטעמו את נטיית בתי המשפט לצמצם מתן פסקי דין חלקיים.

חוששני כי המערער אינו יכול להיבנות מההחלטות אליהן הוא מפנה. אשר להפניית המערער לעניין ע"מ 15-01-5355 **שבירו יעקב נ' ביקורת פשיעה חמורה** (4.3.2018), יצוין כי באותו מקרה, הנימוק של בית המשפט לאי מתן פסק דין חלקי היה כי השיקולים שבבסיס ההחלטה להטיל על המערער את מלוא "כפל מס" לא נדונו בהליך הפלילי. יצוין כי בכל הנוגע לחשבונות שנדונו בהליך הפלילי, בית המשפט נעתר בסופו של דבר ונתן פסק דין חלקי.

אשר להפניית המערער לעניין ע"מ 12-06-23324 **בוחניק נ' מנהל מע"מ** (2.9.2019), בית המשפט לא נעתר למתן פסק דין חלקי בנסיבות שונות לגמרי מאלו הנדונות כאן; באותו מקרה הבקשה למתן פסק דין חלקי הוגשה לאחר שבית המשפט כבר החל במלאכת כתיבת פסק הדין, עם תום שלב ההוכחות והגשת סיכומי הצדדים,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

ואילו בענייננו ההליך נמצא בשלב הקודם לניהול ההליך הוכחות ולכן יהיה במתן פסק דין חלקי כדי לייעל את ההליך ולחסוך במשאבים.

52. כפועל יוצא מהאמור לעיל, אני נעתרת לבקשת המשיב למתן פסק דין חלקי, על בסיס הממצאים והמסקנות שנקבעו בפסק הדין החלוט והמרשיע שניתן נגד המערער בהליך הפלילי שהתנהל נגדו, וקובעת כי המערער ניהל את עסקי בתי ההימורים עברונה, דקל ובינגו ואת העסק של פרסום במסכים ולא דיווח על ההכנסות שהפיק מעסקים אלו בסכום של לפחות 2,274,500 ש"ח, כאשר הוא לא ניהל ספרים שהיה חייב בניהולם לגבי הכנסות אלו.

לאור זאת, המשך הדיון בערעור שבכותרת יוגבל לנושאים שלא נקבעו לגביהם ממצאים ומסקנות בפסק הדין הפלילי החלוט, דהיינו, לגבי הסכומים העולים על הסכום של 2,274,500 ש"ח בהינתן כי הסכום בצוים עומד על סך של 5,386,122 ש"ח בגין שנות המס שבשומה 2008-2011.

הערות לסיום לגבי המשך ניהול ההליך

53. המשיב סבור כי יש להמשיך ולנהל את ההליך בכל הנוגע ליתרת סכומי ההכנסות המופיעה בצוים, מעבר לסכום של 2,274,500 ש"ח שבגיננו הורשע המערער בהליך הפלילי.

54. בהקשר זה, אני מוצאת לנכון להעיר שתי הערות אלו:

א. לגבי המחלוקת שנתרה בעניין ההכנסות ממועדון הדקל

בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער בעבירות מס של השמטת הכנסות בסכום של 206,000 ש"ח ממועדון הדקל אולם קבע כממצא עובדתי כי המערער העלים הכנסות שהפיק ממועדון זה בסך כולל של 1.7 מיליון ש"ח. בית המשפט המחוזי קבע כי "לאור מהימנות עד המדינה וראיות החיזוק והסיוע", יש לקבוע את הכנסת נאשם 3 (הוא המערער) ממועדון דקל על סך של 1,700,524 ש"ח לתקופה 10/2008-2/2012. ברם, מאחר שעל פי כתב האישום, ההכנסה שיוחסה למועדון דקל עמדה על סך של 945,000 ש"ח, וביחס לחלקו של המערער עמדה על סך של 206,000 ש"ח, בית המשפט המחוזי הסתפק בהרשעה בגין סכום של 206,000 ש"ח תוך שהוא תוחם את הסכום לגבולות כתב האישום. בית המשפט המחוזי ציין בפסק הדין כי "בשל העובדה שגובה ההכנסות אינו יסוד מיסודות העבירה והוא רלוונטי רק לעניין נסיבות העבירה הנוגעות לענישה ולהוכחת היסוד הנפשי, נראה לנו שיש להעמיד את הענישה על הסכום האמור בכתב האישום" (עמ' 289).

בית המשפט העליון אימץ הכרעה זו וקבע כי: "אשר לסכומי ההכנסות שהופקו והושמטו כתוצאה מהפעילות העבריינית מושא אישומים 13-7...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 16-04-40156 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

לא מצאתי כי יש להתערב בקביעותו של בית משפט קמא ביחס לסכומים אלה מעבר להפחתה האמורה ברווחי מועדון הבינגו" (פס' 55 בעמ' 175). השאלה שיש לתת עליה את הדעת בהקשר זה, ואינני קובעת בה מסמרות, היא – האם ניתן לראות בקביעת בית המשפט המחוזי, על כי הוא מאמץ את הערכות עד המדינה וזוארץ, לפיה המערער העלים הכנסות בסכום של 1.7 מיליון ממועדון הדקל, כממצא עובדתי שנקבע בהתאם לדרישות הרף הפלילי (למרות שהמערער לא הורשע בגינו), וזאת לאור נוסח סעיף 42 לפקודת הראיות הקובע כי "הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי....". לכאורה, בית המשפט הפלילי קבע בפסק דין מרשיע ממצא עובדתי על העלמת הכנסות בסך של 1.7 מיליון ש"ח ממועדון הדקל, העומד ברף הפלילי הנדרש, כאשר תחימת ההרשעה לסכום של 206,000 ש"ח בלבד היא פועל יוצא של מה שהתבקש בכתב האישום ולא של אי עמידה ברף הפלילי (לפירוט והרחבה בעניין מעשה בית דין והשתק פלוגתא בהליך הפלילי ובהליך האזרחי, ראו נינה זלצמן מעשה בית דין בהליך אזרחי (1991), בעמ' 174-172, 176-175).

ב. לגבי המחלוקת שנותרה בעניין ההכנסות ממועדון הבינגו

בית המשפט המחוזי קבע כי סך ההכנסות שהמערער השמיט ממועדון זה עמד על סכום של 4.6 מיליון ש"ח, אולם הסתפק בהרשעת המערער בגין מחצית הסכום, בסך של 2.3 מיליון ש"ח, בשל הרף הפלילי הנדרש, דהיינו, בית המשפט לא שוכנע כי הסכום המלא עמד ברף הפלילי של "מעבר לכל ספק סביר".

וכדברי בית המשפט המחוזי: "נקבע כי לנאשם 3 נצמחו הכנסות מ- 4/08- 2/12 (46 חודשים) בסך של 4.6 מיליון אך על מנת להעמיד את הדברים על הרף הנמוך בפלילים יש לקבוע את הרווחים בסכום של 50% מהערכה הנ"ל" [ההדגשה אינה במקור] (עמ' 290-289).

אזכיר כי בית המשפט העליון תיקן את סכום ההכנסות שהפיק המערער ממועדון הבינגו והעמידו על סך של 3.4 מיליון ש"ח תוך שהוא מרשיע את המערער בגין מחצית הסכום בלבד (1.7 מיליון ש"ח) (עמ' 169 פס' 39). הוזה אומר, בכל הנוגע לסכום ההכנסות שהפיק המערער ממועדון הבינגו – להבדיל מסכום ההכנסות שנקבע לגבי מועדון הדקל – דומה כי לא ניתן לומר, כי הקביעה בפסק הדין המרשיע על השמטת הכנסות בסך של 3.4 מיליון ש"ח עומדת ברף הפלילי הנדרש של "מעבר לספק סביר" באופן שניתן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 אוגוסט 2020

ע"מ 40156-04-16 אלמקיאס(אסיר) נ' פקיד שומה יחידה ארצית לשומה

לאמץ אותה כממצא עובדתי להליך דן, בהתאם להוראת סעיף 42א לפקודת הראיות, ובאופן המייתר את שמיעת ההוכחות לגביו.
55. הצדדים מתבקשים לתת דעתם לשתי ההערות הנ"ל, היה ויהיה צורך בקביעת תכנית לשמיעת ההוכחות במשפט.
בתוך כך, הצדדים מתבקשים לבוא ביניהם בדברים על מנת לנסות ולהגיע להסכמות באופן המייתר את המשך ניהול ההליך.
בנסיבות העניין, קדם משפט נוסף נקבע לתאריך 19.10.2020 בשעה 9.00. המערער פטור מהתייצבות.

סוף דבר

קבעתי כי בדין פעל המנהל בפתיחת השומות, כאמור בסעיף 32 לעיל.
כן נעתרתי לבקשת המשיב למתן פסק דין חלקי, כאמור בסעיף 52 לעיל, תוך דחיית בקשת המערער להבאת ראיות לסתור, כאמור בסעיף 46 לעיל.
בהינתן התנהלות המשיב, כמפורט בסעיפים 14, 17 ו-27 לעיל, אינני מוצאת לנכון לפסוק הוצאות משפטיות לטובתו.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

ירדנה סרוסי, שופטת